

Sygn. akt IV CNP 36/09

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie ze skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w E.

z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa M.B.

przeciwko H. SA (poprzednio HD. SA)

o zapłatę i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 czerwca 2009 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2006 r. Sąd Okręgowy w E. oddalił powództwo M.B.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia strona powódka zarzuciła naruszenie art. 38 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, naruszenie art. 822 § 1 k.c. i wносиła o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Strona skarżąca, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego apelacją, która z powodu nie opłacenia opłatą podstawową została odrzucona, a zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji zostało oddalone. Nie zaskarżenie wyroku nastąpiło więc nie na skutek wyjątkowych okoliczności, lecz w wyniku błędnego działania pełnomocnika powódki. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06 (nie publ.) stwierdzono, że nie jest rzeczą Sądu Najwyższego, przedstawianie bliżej konkretnych okoliczności, które mogłyby przemawiać za potraktowaniem sytuacji

jako wyjątkowej w rozumieniu powyższego przepisu, niemniej jednak można przykładowo wskazać, że istnienie takiego wyjątkowego wypadku może wchodzić w rachubę w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu. Strona skarżąca jakiegokolwiek tego typu okoliczności nie wskazała.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego niewykazanie przez skarżącego, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego, niezaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji, powoduje odrzucenie skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 41/05, z dnia 6 grudnia 2006 r., V CNP 142/06, z dnia 18 grudnia 2006 r., IV CNP 115/06 oraz z dnia 13 lutego 2007 r., I CNP 85/06, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).